

DVĚ UŠI HLEDÁ UCHA

Eliho svět

JAN ČINČERA

DVĚ UŠI HLEDÁ UCHA

Eliho svět

Jan Činčera

VĚNOVÁNÍ

Tyto a všechny ostatní příběhy z tohoto světa věnuji své dceři Pavlínce, která byla jejich první posluchačkou a bez které by nikdy nevznikly.

Příběhy o Dvou uších věnuji dále tátovi, se
vzpomínkou a poděkováním.

PŘEDMLUVA

Přijel jsem do Bílých přístavů příliš brzy. Známy pana Bodila tu ještě nebyl a já jsem nevěděl, co dělat. Nakonec jsem se rozhodl, že využiji čas a před odjezdem do Starého světa navštívím ještě Skleněné věže. Létajícím strojem to z Bílých přístavů netrvá dlouho a hodně jsem toho o tomto pozoruhodném městě slyšel.

A nelitoval jsem. Chybí mi slova, abych popsal ohromení, které jsem zažíval na každém kroku své krátké návštěvy. Město se vymyká všemu, co jsem na Eliho světě a za svých výprav za Závoj, kdy viděl. Stříbrně se lesknoucí pavoučí nitě propojují většinu domů ve městě. Od vláken se odráží svit slunce a zalévá město měkkým třpytem. Po provazcích pavučin bez ustání proudí bedny se zásilkami, gondoly s cestujícími či neposedné pavoučí děti, které si z nich udělaly vlastní rychlodráhu. Někteří říkají, že Skleněné věže rychlostí svého rozvoje brzy předstihnou ostatní města a stanou se magnetem pro všechny vynalézavé a podnikavé mysli Nového světa. I po krátké návštěvě tomu rád věřím.

Všechn ten pohyb a ruch mě ale nakonec unavil. Neplánoval jsem zůstat déle než jednu noc. Když padla tma, začal jsem se poohlížet po nějakém příjemném podniku, kde bych mohl povečeřet a přespat.

Procházel jsem zapadlou uličkou ve staré části města, když mi do očí padl vývěsní štít: „Dvě uši hledá Ucha“. Grotesknost toho názvu mě zaujala. Hospůdka navíc vypadala příjemně – trochu starobyle, ale právě to mě po dni stráveném v hypermoderním velkoměstě lákalo.

Po zaklepání mi vyšel otevřít postarší trpaslík s dlouhými, již značně šedivějícími vousy. „Pojďte dál,“ přivítal mě, „už jsem myslel, že zavřu, ale jestli si něco dáte, udělám pro vás výjimku.“

„To byste byl laskav,“ poděkoval jsem mu. „Něco bych si dal moc rád. Pivo a něco k jídlu, jestli vaříte.“

Přivedl mě do hospodské jizby. Poctivé, ručně vyřezávané stoly a lavice, jako za starých časů. Postavil se k pípě a začal mi točit modré pivo. „Můžu vám udělat zapékaný broukuni,“ zabručel, „lidem to chutná. I když já je zrovna nemusím.“

„Aha,“ podivil jsem se, „a co máte jiného?“

„Salát,“ odušil. „Maso mi nedělá dobře.“

„Tak obojí,“ poručil jsem si. „Po celém dni ve městě mi vyhládlo.“

„Přijel jste zdaleka?“ vyptával se, zatímco mi přinesl pivo a začal potírat pečivo broučí pastou.

„Ano,“ přikývl jsem. Nechtěl jsem začít tím, že jsem cestovatel Zvenčí, i když zatím to o mně z nějakého důvodu skoro každý uhodl. „Dnes jsem přijel z Bílých přístavů. Ale před tím jsem byl v Kamenném městě. Cestoval jsem také kolem Velké Řeky. Navštívil muzeum paní Angeliny...“

Trpaslík s sebou trhl. „Tak vy jste viděl Angelinu,“ řekl se zjevným zájmem. „A jak se jí daří? Náhodou jsem ji taky dřív znal.“

„Myslím, že dobře,“ odpověděl jsem. „Vlastně mi s mým cestováním velice pomohla. Odkázala mě na celou řadu dalších lidí.“

„Jo, to je celá vona,“ přikývl. „Vyprávěla vám něco o sobě?“

„To ani ne,“ přiznal jsem, „jen to, že jako mladá létala vzducholodí. Pak toho nechala a usadila se. A taky mě seznámila se svými bratry, Zulim a Oším.“

„Jo,“ ušklíbl se. „Ty znám taky. Zuliho dceři jsem dokonce byl na svatbě.“

„Opravdu?“ napil jsem se piva. „To byste určitě měl co vyprávět. A vlastně by mě i zajímalo, proč se to tady tak jmenuje. Je za tím také nějaký příběh?“

„To jo,“ odušil. Skočil k peci a vytáhl hotové broukiny. Jejich kořeněná vůně mě polechtala v nose. Položil je na talíř s modrým proužkem, přihodil pár listů salátku a přinesl ke mně na stůl.

„Nikoho jinýho tu nemám,“ zabručel a otočil se zpátky k pípě. „Něco bych vám mohl říct. Vo tom, na co jste se ptal, a třeba právě i vo Angelině.“ Natočil si pivo a posadil se naproti mně.

Přiřukli jsme si a on začal vyprávět.

DVA PRINCOVÉ

„Lidé mají malou představivost. Pokud se setkají s něčím, co odporuje jejich očekávání, snaží se proto nejprve najít takové vysvětlení viděného, které je s jejich očekáváním v souladu. Představte si například, že se mnou máte schůzku v kavárně. Místo mne, pelikána, ale u stolku sedí velký tapír. Co uděláte? Každému ptákovi by samozřejmě bylo jasné, že došlo k nějaké záměně. Lidem ale něco tak prostého málokdy dojde a raději začnou hledat jiná vysvětlení. Řeknou si třeba něco jako „ach, Zob dnes nevypadá dobře, není mu něco?“, nebo „to je legrační, Zob si hraje na tapíry. Není dnes nakonec Den tapírů?“ Pak si přisednou a budou si povídat s tapírem, jako bych to byl já. Není třeba říkat, že taková omezenost je zdrojem řady nedorozumění. Navzdory tomu prokázali lidé i řadu pozoruhodných úspěchů, na které se zaměřím v další kapitole.“

Zobadeus Maximus Primus z Ur-ňamu

Rok 1865 po Sklenutí Duhového mostu, Severní Konce